

ПРИКАЗКА ЗА МЪРЗЕЛИВЕЦА

АРМЕНСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

Живеел някога един селянин, който имал много мързелив син. Толкова бил отпуснат, че и вода да пие го мързяло да стане.

Веднъж край къщата им карали волове. Мързеливецът пита:

— Татко, къде карат тези волове?

— На оран, синко — отвърща бащата.

Мързеливецът му дума:

— Татко, качи ме утре на вола, заведи ме на нивата, ама не карай много бързо.

— Добре.

Сутринта завел сина си на нивата. Когато минало пладне, мързеливецът казал:

— Гладен съм.

— Е, щом е така, слез от вола, нека попасе, а пък аз ще ида да донеса ядене.

— Не, няма да сляза.

Бащата го оставил сам и се запътил към къщи. Мързеливецът вижда, че наоколо няма жива душа, и решил да подкара воловете. „Да видим дали ще тръгнат?“ — мисли си той.

Воловете се поместили и спрели. Мързеливецът ги бие с остена, те не се помръдват. Слязъл през хомота.

— Ще видя за какво се е закачил палешникът, защо спряха воловете — говори си сам.

Разровил пръстта с ръце и се слиял: в една яма били скрити няколко медни делви, пълни със злато. Върху златото били сложени четири теглилки. Момъкът седнал върху съкровището, а теглилките заровил в пръстта.

Като почакал малко, видял, че наблизо минават селският кмет и разсилният. Момъкът помислил: „Ако дам златото на баща си, той ще купи волове, овце, ще ме впрегне на работа. Я по-добре да повикам кмета и да му дам златото.“ И викнал:

— Хей, кмете, ела тук!

Разсилният казва:

— Кмете, да идем да разберем какво иска този мързеливец.

— Остави го този безделник — отговаря кметът, — да си вървим по пътя.

Мързеливецът не мирясва:

— Ела, кмете, ела тук!

Кметът го послушал, приближил се, а мързеливецът в това време се отказал да му даде златото и му дума:

— Ти, кмете, си първият човек в селото, ха кажи какъв се пада нашият чер вол на червения ни вол?

Кметът здравата напердашил мързеливеца и отминал.

Момъкът мисли: „Ще видя и патя с тези пари. Не дадох златото на кмета, а той ме нагости с юмруци. По-добре да го повикам и да му дам златото.“ И пак извикал:

— Кмете, ела тук!

Разсилният казва:

— Кмете, да идем, личи си, че не току-така ни вика.

Върнали се, приближили се, но мързеливецът пак се раздумал. „Защо да го давам, кой глупак си дава златото?“

— Какво има, бе диване? — пита кметът.

— Макар и да си кмет — казва мързеливецът, — но не ти стигна ума да се досетиш, че нашият чер вол се пада вуйчо на червения ни вол.

Кметът още повече се разсърдил и пак натупал мързеливеца, качил се на коня си и заминал заедно с разсилния.

Мързеливецът гледа — баща му иде. Обърсал сълзите си. Бащата се приближил и го вика:

— Синко, ела насам, ще похапнем.

— Оттук не мърдам, ти ела.

— Там е оран — казва бащата, — как ще седнем?

— Както щещ, аз не мърдам оттук.

Бащата дошъл при сина си, гледа — седи на една буца и срива пръстта край себе си. Започнали да ядат. Когато се нахранили, бащата рекъл:

— Е, ставай, синко, да идем да изорем другата половина на нивата.

Синът казва:

— Върви сам, аз няма да се мръдна от това място.

Бащата подкарал воловете, изорал другата половина на нивата, върнал се и вика:

— Мръкна, ставай да си вървим.

— Върви си сам, няма да дойда.

— Щом не искаш — недей, ще дойдат вълците и ще те разкъсат.

Мързеливецът се уплашил:

— Татко — казва той, — слушай, ще ти кажа нещо. Хайде, повдигни ме. Ще видиш делви, те са пълни със злато. Вземай ги за себе си, само тези четири златни теглилки ще занеса на царя. Тичай, докарай колата и вози златото у дома.

Бащата докарал колата, натоварил златото в нея, а мързеливецът съблякъл ризата си, увил четирите теглилки и поели към къщи. Мъжът и жената скрили златото. Вижда жената, че мъжът ѝ не е весел, пита:

— Хей, мъжленце, защо си провесил нос, нали толкова щастлив ден ни се случи днес.

— Ех — отговаря мъжът, — там имаше четири теглилки, а нашият мързелан ги уви в ризата си, иска да ги занесе на царя. Ще ги види царят, ще се домъкне тук и ще ни отнеме всичкото злато.

— Не се ядосвай, аз ще взема теглилките от сина. Лягай да спиш.

Мързеливецът също заспал, а майка му донесла една стомна, счупила я, насипала парчетата в ризата му, а златните теглилки отнесла и скрила.

Сутринта мързеливецът се събудил и немит, бос, без риза, застанал пред царя. Царят попитал:

— Какво искаш, мързелане?

— Донесох ти подарък. — И като се обърнал към везира, казва: — Развържи този вързоп.

Везирът развързал вързопа, а в него само парчетата, и го пита:

— Мързелане, защо си донесъл това?

— За да имате точни теглилки: един фунт, половин фунт, един литър, половин литър.

Царят се разгневил и рекъл:

— Отведете го.

Отвели мързеливеца, запрели го в тъмницата. След това царят казва на слугите си:

— Някой се е подиграл с него, идете да видите какво прави там. Отишли в тъмницата, видели, че мързеливецът опитва парчетата на ръце. Царят заповядал да го доведат.

Довели мързеливеца, изправили го пред царя.

— Защо опитваш парчетата на ръце? — пита царят.

А момъкът в тъмницата си блъскал ума защо теглилките, които били толкова големи, изведнъж се смалили, и се отказал да съобщи на

царя, че му бил приготвил златни теглилки.

— Царю, чудо се чудя: на, каква грамадна глава имаш, как си излязъл от утробата на майка си.

— Махайте този побъркан отгук — разсърдил се царят. — Хвърлете го в плевника и го запалете.

Момъкът едва не се задушил и се примолил:

— Царю, заповядай да ме измъкнат, ще ти кажа цялата истина.

— Измъкнете го — заповядал царят.

Спасили мързеливеца, довели го, изправили го пред царя.

— Е, казвай истината.

Момъкът пак се отказал да говори истината.

— Царю, не бива да задушаваш човека с дим, не прави това никога — рекъл мързеливецът.

Тогаво царските съветници се обадили:

— Грешно е да се наказва побъркан, пусни го да върви, накъдето му видят очите.

Царят ги послушал.

— Махай се — казал той на мързеливеца.

По пътя момъкът се размислил, прибрал се в къщи, казва на баща си:

— Време е да се подредим и ние, купи крава, бик, овце, ще ги пасем.

Бащата вижда, че на момъка му е дошъл умът, оженил го, отпразнували сватба.

Те постигнали желанията си, нека се сбъднат и вашите.

От небето паднаха три ябълки: една за разказвача, две за слушателите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.